

Ала често по това време към стадото се задаваха братята му. И като виждаха събралитѣ се около Йосифа овчарчета, тѣ скърцаха съ жби отъ завистъ, мръщѣха се и се караха:

— Какво залисвашъ пастиритѣ цѣль день! Не те е срамъ! Не ги оставяшъ да си гледатъ работата!

А Йосифъ имъ отговаряше:

— Не се гнѣвете, мили мои братя! Не имъ говоря нищо лошо, пъкъ и не ги залисвамъ. На, погледнете какъ кротко си пасе стадото. А вие защо толкова се гнѣвите?

Братята му не знаеха какво да отговарятъ, побледняваха отъ ядъ и завистъ и се отдѣляха настрани.

И старитѣ хора обичаха Йосифа. Срещне ли ги изъ пжтя или въ полето, той почтително ги поздравяваше, а тѣ го поглеждаха и казваха:

— Умно момче е Йосифъ, нѣма да остане овчаръ.

Майката обичаше всичкитѣ си деца, ала все нѣщо я теглѣше повече къмъ Йосифа. Пъкъ и баща му му направи хубава шарена дреха. А това още повече озлоби братята на Йосифа.

Една нощъ Йосифъ седѣше край овчарската колиба и слушаше писъка на нѣкаква птица

надъ Хевронската долина. Въ това време откъмъ стадото се чу тежко пѣшкане на една овца. Йосифъ се затече и видѣ, че слабата овца бѣ легнала на земята и риташе съ крака. Йосифъ извади малкото си ножче и почна да ѝ пуска кръвъ; овцата още по-силно започна да пѣшка.

Събудиха се Йосифовитѣ братя, дойдоха сърдити, сънливи и се скараха:

— Нѣма ли да ни оставишъ да спимъ? За тебе сънь нѣма ли?

— Не виждате ли, братя, че овцата умира? Трѣбва да ѝ помогна — отговори Йосифъ.

— Е, да, ти всѣкога знаешъ да отговаряшъ! Всичко, каквото вършишъ, е умно — подиграха се братята му и отидоха да си легнатъ.

Йосифъ излѣкува овцата, пустина я, после сложи подъ главата си овчарската си абичка и се нагани да спи.

Високо грѣха свѣтли южни звезди. Надъ долината вече се не чуваше писъка на незнайната птица и леко полтѣхваше топѣлъ вѣтъръ.

Презъ нощта Йосифъ сънува чуденъ сънь: Както си седѣше до колибата, най-напредъ слънцето полека слѣзе отъ небето и му се поклони. После слѣзе и месецътъ и му се поклони, а